

[Jens Foged.]

mokratiets side ligesom en lille smule for had — at den burde være ført for et år siden. Det er socialdemokratiet, det er den socialdemokratiske regering, der ikke fik ført disse forhandlinger allerede for et år siden. Gennem både artikler og tale og skrift blev regeringen advaret imod virkningerne af den 15. almindelige vurdering; man kunne allerede dengang have taget debatten op. Man vidste, at den 15. almindelige vurdering ville komme op på en ganske bestemt højde. Man havde jo statistik nok til at få at vide, at nu ligger der et arbejde, nu skal der gøres noget for, at disse parcelhusejere og andre, der kommer ind i billedet, formueejerne, ikke kommer ind i en utryghedsperiode. Den socialdemokratiske regering bragte dem ind i en utryghedsperiode, endda med en sådan voldsomhed, at det endte med, at der blev et valg i den anledning. Jeg synes, at det skal være sagt her, at folketinget på daværende tidspunkt burde have taget spørgsmålet op, og at det var den socialdemokratiske regerings skyld, at det ikke blev taget op. Opfordringerne hertil både fra folketinget og fra dagspressen, i artikler og i tale, gik på: lad os nu få det ordnet, inden vi får de store tal frem, inden de enkelte borgere frygter, at de gældende satser skulle gælde videre frem. Vi må konstatere, at det, regeringen nok egentlig ønskede, var, at de gældende procentsatser og promillesatser skulle gælde så langt som overhovedet muligt, for at der på den måde kunne udskrives noget mere både på parcelhusene og på formueejerne. Derfor finder vi, at bebrejdelserne for, hvad der er foregået på dette område, bør rettes mod den tidligere regering, der burde have taget disse ting op til nøjere betragtning.

Må jeg som sidste bemærkning i anledning af den debat, der har været om forskudsregistreringen og hr. Glistrups bemærkninger hertil kun sige, at vi er enige i, at det ikke har været tilstrækkeligt at foretage den kun i én instans. Jeg savnede kun i hr. Glistrups indlæg på dette område, at det havde været rart, når han skyder så hårdt på skatterådene, om der dog havde været et udspil om, hvordan det så skal ordnes. Men det kan vi naturligvis se på i udvalget. Vi mener, at skatterådene vil være det instrument, der kan klare dette.

Dahlgaard (RV):

Forslaget i finansministerens forslag om ændring af ligningslovens grænser for befodringsudgifter kan vi se positivt på. Jeg vil for måske at skabe en slags modvægt mod den argumentation, som hr. Glistrup var inde på, sige, at det kunne være, at vi skulle til at overveje, om vi her har nogle regler, der forstærker den igangværende tendens til bosætning langt fra arbejdspladsen. Der er måske også nogle problemer om det nære samfund, som her bør give anledning til anfægtelser, men det skal kun være strøbemærkninger. Vi er positive over for forslaget.

Vi er også positive over for at gå ind i overvejelser om at skabe en bedre klageadgang i forbindelse med forskudsregistreringerne.

Så er der spørgsmålene om reglerne for fastsættelse af lejeværdi af egen bolig og spørgsmålet om standardfradragene. Da de nuværende bestemmelser om lejeværdi af egen bolig blev fastsat i juni måned sidste år, stemte det radikale venstre imod. Vi gjorde det, fordi vi ikke var enige i disse bestemmelsers konkrete udformning, men vi gjorde det særlig, og det argumenterede jeg dengang på mit partis vegne udførligt for, fordi vi ikke kunne tilslutte os den samlede boligpolitik, som disse bestemmelser skulle ses som et led i. Vi er derfor for så vidt tilfreds med, at der nu bliver anledning til at se på bestemmelserne igen, men jeg gør opmærksom på, at vi stadig mener, at disse bestemmelser om lejeværdi af egen bolig, standardfradrag m. v. skal vurderes i sammenhæng med den øvrige boligpolitik. Regeringen har i denne forbindelse tilkendegivet, at den ikke agter at søge en boligpolitisk løsning fremmet i denne samling. Det er et standpunkt, det radikale venstre ikke er enig i. Vi tror, det vil vise sig uholdbart i praksis. Man kan ikke vilkårligt sætte det boligpolitiske ur i stå.

Derfor er vi heller ikke enig i finansministerens forslag om at fastfryse situationen for parcelhusbeskatningen til det, der var gældende i 1973. Jeg lagde med interesse mærke til, at hr. Glistrup på dette punkt, om ikke roste, for hr. Glistrup roser aldrig, men så dog udtalte sig mindre dadlende end over for de øvrige forslag, der forelå om parcelhusproblemerne. Jeg må erkende, at det